

[J. han Nielsen.]

han var inderligt tilfreds med at være sambandsmand. Så siger han til mig: jeg tror næppe, der kan findes en mere fri mand i verden end mig. Når jeg står op, bestemmer jeg, om jeg skal ud og fiske, eller jeg skal op i fjeldet og se til mine får; der er ingen, der kan sige til mig: gør dette eller gør hint. Jeg kan skrive, hvad jeg vil, jeg kan tro, hvad jeg vil, jeg har den politiske overbevisning, jeg vil, jeg kan skælde landsstyre og lagmand ud, og der er ingen, der gør mig noget.

Se, det forstod han ved frihed, og han var inderligt tilfreds, og sådan havde de fleste det. Dog, skulle det ske, at Færæerne blev et socialistisk samfund, som flere håber at det engang kan blive — for er der noget sted, hvor man kan være et socialistisk samfund, er det dér — så burde det være i et land, som har traditioner for at arbejde sammen. Tænk blot på, at flere hundrede år før Marx og Engels skrev deres skrifter, gik de færøske bygdemænd nede ved stranden, og de delte grindehvalerne i lige store dele — barnet i vuggen og fangstmanden, de fik alle det samme. De var tvunget til fællesskab, fordi de skulle røgte båden sammen, de var tvunget til fællesskab, når de skulle ud til fuglefjeldet eller ud i fjeldene og røgte fårene. Hvis der er nogen steder, hvor der kan være socialisme, så er det dér. Hvis hr. Patursson og jeg kunne arbejde sammen om det, ja, så er det muligt, at den dag oprinder, da Færæerne kan blive en fri nation. Men i øjeblikket siger jeg ligesom Henrik Raben i Johan Bojers roman „Den sidste viking“; han plejede at sige: „Jeg har god lyst at slås, når de andre slås, og at drikke, når de andre drikker, og gå med piger også, men det falder sig bare sådan, at det ikke er belejligt nu.“

Hilmar Baunsgaard (RV):

Inden denne debat slutter, ville jeg gerne knytte et par bemærkninger og betragtninger til omkring det problem, som jo alle kan se står tilbage som det tilsyneladende hårdeste i den øjeblikkelige politiske situation,

nemlig regeringens tanker om ændringer i udbetalingen af dyrtidsportionerne.

Som mit partis ordfører gav udtryk for, er vi enige med regeringen i, at noget af det væsentligste i den økonomiske indsats må være bestræbelserne for at begrænse væksten i omkostningerne, og ingen vil kunne bestride, at en gennemførelse af regeringens forslag ville tjene det formål. Over for dette står en tilsyneladende meget hård modstand både her i salen og fra arbejdsmarkedets parter gående ud på, at ved at følge den af regeringen anviste fremgangsmåde vil man dels gribe ind i en aftaleordning, som ingen kan bestride arbejdsmarkedets parter har ret i er indgået for en 2-årig periode, dels vil man herved fratage i hvert fald en del af lønmodtagerne noget, de har et retligt krav på. Dernæst at det, man får fra staten, må man regne med i det alt væsentlige selv at betale, fordi det vitterlig er rigtigt, at det er lønmodtagerne, der betaler langt den største del af de direkte skatter.

Der står således, kan jeg sige, to fuldt retfærdige synspunkter over for hinanden, og så ved alle, at det kan blive ganske svært at finde en løsning. Jeg vil derfor, om jeg må bruge det udtryk, sige til begge parter, om ikke det kunne være overvejelse værd ligesom at vende problemet helt om og sige, at i stedet for at lønmodtagerne skal have noget fra staten, skal de lade være med at betale noget. Var det ikke overvejelse værd — og vi vil i hvert fald fra radikal side gerne have det med i overvejelserne — at man lod komme til udbetaling til lønmodtagerne det nettobeløb, de skal have, når skatten, henholdsvis opsparingen er fratrukket, men at dette ikke skal medtages i den endelige indkomstopgørelse, altså faktisk en skattefri udbetaling af rundt regnet halvdelen af det, man får udbetalt?

Over for dette kan man indvende, at det kun vil have halvt så stærk omkostningsbegrænsende virkning som regeringens forslag, og det vil stort set være rigtigt. På den anden side er der den indlysende fordel, at ingen lønmodtager og ingen organisation